

Audio reportáž - Marie Kadlecová a Petr Hověžák **Společenské a kulturní centrum Kuřim**

M + P

1. cca 10 vteřin

Evropa se připravuje na válku. Desetiletá Květoslava Domincová o velkých událostech mnoho neví. Poprvé se s válkou setká v kuřimském řeznictví u Montágů.

2. $16 + 6 + 8 + 9 + 8 = 47$ vteřin

1:52 - 2:08

A přijel tam na motorce voják s brejlema, helmou a velká motorka i s tou sajdkárou. A šel si tam taky koupit rohlík a kus salámu.

2:13 - 2:19

Snědl to a šel tam znova. A říkal zase deset deka salámu.

24:26 - 24:34

A ona mu paní Montágová říkala: To jste si mohl vzít naráz, ne? A on říkal: A to můžu?

25:19 - 25:28

Já jsem přišla dom a říkám: Tati, prosím tě, co on se tak hloupě ptal, esi si to může koupit?

25:36 - 25:44

A on říká: No, nediv se. Tam už se připravovali na válku, tak už šetřili, možná, že už měli aji lístky.

M + P

3. cca 15 vteřin

Válka rodinu paní Domincové naštěstí těžce nepostihla. Rodiče poučení první světovou válkou měli zásoby. Květoslava s bratrem Bojou a tatínkem bedlivě sledovali politickou situaci. Věřili, že se dočkají konce války ve zdraví.

4. 16 vteřin

45:30 - 45:46

Já jenom vidím toho našeho otce, jak takhle hledí na tu mapu a říkal: Teda esli ti Rusáci je udrží u toho Stalingradu do Vánoc, tak mají válku vyhranou.

M + P

5. cca 11 vteřin

Nejhorší dny celou Kuřim čekaly na úplném konci války. Začínalo bombardování spojeneckými vojsky. Tatínek se samozřejmě bál víc, protože hrůzy války zažil.

6. $13 + 18 = 31$ vteřin

10:46 - 10:59

To si nechcu ani připomínat, tak jak zahoukajou ve středu v poledne, v tom momentě se mi to všecko vybaví.

34:22 - 34:40

To třeba třikrát za noc houkali a náš otec měl z toho takovej strach. Tak on vždycky tahal nás z postele a my s bráchem nechtěli. Von byl z toho nešťastnej.

M + P

9. cca 10 vteřin

Poslední dny války už doma zůstat nemohli. Spolu s mnoha dalšími obyvateli Kuřimi přespávali ve štolách. Právě tam se 9. května 1945 dočkali osvobození.

10. $18 + 11 + 12 = 41$ vteřin

11:32 - 11:50

Tak už ke čtvrté hodině lidi vždycky vyšli ven, protože kdo by ležel tam vzadu, tak se jim špatně dýchalo. Tak museli větrat. A někdo říká: Jdou sem vojáci.

12:45 - 12:56

Tak jsme dostali strach, všichni honem utíkali do těch štol ne. A pak někdo zakřičel. Jé, dyť to jsou Rumuni, to nejsou Němci.

13:02 - 13:14

Tak někdo měl na tyčce natočenou naši vlajku, roztočil ju a začali zpívat Kde domov můj. To bylo něco tak dojemnýho.